

Yaşadığım O Ağaç Kovuğu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Aralık 2021

Paranoyak bir yalnızlığın ilk adımında kaybolan varlığım. Bir temenni ise içimden geçen ve esen yelin tekrarı bir alt yazı içimdeki tembelliği koşulsuz yazıya döktüğüm.

Dirhem dirhem eksiliyorum, köpüren denizin ve afaki düşlerin zanlısı bir gerçeğim ben: bazen bozguna uğradığım bazen boykot ettiğim bazense alabora olduğum zarif bir yalnızlığım var benim ve ulaşılmazlığın doruklarında yanıp sönen bir ışıktan da fazlası renklerin hürmet ettiği en beyazım ve karanlığın duasına çıkmış benim şiirlerim benim tavan yapan hüznüm.

Miladi takvimin ekseninde ve uzayan günün rakkasesi.

Miadı dolan eski yılın ardından ilk defa bu sefer gözyaşı dökmeyeceğim ne de sevdiklerimin ardından kum saati gibi azalan ömrün kumbara gibi içime attığım nice öğüdün ve ön sözü olmayan romanlara düşmanım ben.

Her gün aralıksız ve biteviye yazıyorum ben romanımı ve teyelliyorum her duyguyu asla sona ermeyecekmişçesine ömrüm kuluçkaya yattığım şiirlerin üzerini ipek tenimle örtüyorum ve üzerime seriyor melekler o efsunlanmış şalı.

Salınıyorum içimdeki arazide.

Nadasa bırakmışım meğer ben bitimsiz iç sesimi.

Dokuz senedir yazıyorum ve azalıyorum.

Dokuz senedir aşkı düşünüyorum biliyorum da aşka âşık olduğumu ezelden.

Kısa pantolonlu kınalı yapıncağıyım ben sevdiklerimin.

Çillerin istila ettiği güleç yüzüm.

Çürümemiş dizlerim de: ne de olsa yorulduğum yere han kurmuş ailem.

Tembihliyim büyüklerimden.

Bir de terbiyeli ki sormayın gitsin.

Ah, diyemezken.

Ah da etmezken.

Asla ahkâm kesmediğim ve kesmediğim bileklerim nasıl da narin ellerim.

Yüreğim ve ben.

Yükümse hafif öncesinde.

Yokluğun fermanını ise henüz yazmamışım ne de olsa varlığımla güneş gibi ışıldıyorum ve gece dokuz olmadan uykuya çekiliyorum ufacak bedenimle ve okul çantam kapının dibinde bense rüyalarımda okuyorum en güzel masalları aslında hayatım da bir masal iken ta ki on yaşıma kadar.

Sonra ne mi değişiyor?

Bilinmez ne olduğunu merak etmezken ve işte sınıfın haşarı oğlanları musallat oluyor örgülü saçlarıma ara sıra alaylar ara sıra r' leri yuttuğum.

Sıra arkadaşım ilk dostum ve çantasından bir karınca çıkıyor dersin başında ve ben telaşla ispiyonluyorum öğretmenime:

“Öyyetmenim aykadışımın çantasından kayınca çıktı.”

Nasıl da mutluyum ve herkes gülmekten yerlere yatıyor ve ben arkadaşlarımı tüm dünyayı çok seviyorum.

Hayatımdaki ilk yabancı sınıf öğretmenim ve adı mis kokulu bir çiçek gibi ve sonradan anlıyorum ki; hayat onu da çok yıpratmış. Bazen ağlıyor bazen susuyor bazense bağıyor avaz avaz o hayta takımına sınıfın belki de adı bu yüzden “huysuz ve tatlı kadın” olarak kalıyor aklımda.

Hayat yolunda giderken...

Derken büyümeye başladığımı anlıyorum yavaşta aslında anlamazdan geliyorum.

Renkler müzmin.

Aşk ise özgün.

Âşık olduğum çok şey var misal mi?

Hayallerim, kitaplarım, babaannem ve öğretmenim sanırım ben asla var olmamış sekizinci notası olacağım şarkıların bir de bana eşlik eden duvar piyanom ve gözümde sakınıyorum ben tüm sevdiklerimi.

Mazbut.

Mağrur.

Henüz mağdur değilken.

Öykündüğümse sadece masumiyet ve sevgiyle teselli bulduğum aslında canımı yakan her ne ise illa ki tecelli olan hayallerim ve mistik dünyam.

Paranoyalar geliştirmiyorum henüz aslında babam da az yaygaracı değil ama ve evdeki sorunlar çok ilgi alanıma girmiyor ve ben o kadar küçük ve masumum ki.

Müzik ve kitaplarım ve arkadaşlarım benim her şeyim.

Sonra ölümle tanışıyorum ve dakikalar içerisinde ilk kez ölümle burun buruna geliyorum. Hayatımdan göçen ilk insan babaannem bense farkında değilim onun gidip de geri dönmeyeceğini ve işte o gün on yaş birden büyüyorum.

Mevsimler henüz değişmemişken.

Bense şiirle tanışıyorum ilk kez ve ilk şiirimi yazıyorum:

“Ay dede ay dede bulutların içinde.”

Karaladığım onlarca şiir sonra unutuyorum şiir yazmayı ve farkında olmadan şiir gibi yaşıyorum hayatı ve işte Anadolu Lisesi sınavlarını kazanıp hayatımın macerasına ilk adımımı atıyorum. Bir an evvel İngilizce öğrenip daha çok insanla iletişim kurmak adına ve piyanomu en arkaya atıyorum sabahları erkenden kalkıp harıl harıl yabancı dil öğreniyorum derken ilk yabancı arkadaşım sevgili Pamela.

Onu da çok seviyorum ve deli gibi mektuplaşıyoruz.

Ne Kafka’dan haberdarım ne Madak’tan ne de yazacağım mektuplardan varsa yoksa Pamela.

Derken âşık olduğum yabancı aktörlere mektuplar yazıyorum ve bir bir adresime ulaşıyor resimleri ve yanıtları.

Uluslararası bir aşk ve iletişim benimki.

Çömezim.

Çaylağım.

Çıt kırıldım akla zarar bir kızım işte.

Kızdığım kimse yok henüz etrafımda ta ki biraz kilo alıp eksi haneye düşene kadar insanların gözünde ve yeni lakaplarla tanışıyorum ergenliğin başlarında ve her yaz kendimi terbiye ediyorum yaptığım eksersiz olsun ya da açlıkla ilk tanıştığım derken büyürken vücudumun yarısı kadar ağırlığı atıyorum bu sefer gözdesiyim işte sevdiklerimin ve herkes nerede ise nasıl bu kadar kilo verebildiğimi sorguluyor bense mutlulukla anlatıyorum ve işte kendimi aç bırakacağım bir ömrün girizgâhı.

Çok şeye de mal oluyor bir ömür süren açlığım ama bunu anlatmak için henüz hazır değilim an itibari ile aslında ne zaman hazır oldum ki bu konuyu ileri boyutları ile konu etmeye?

Sözcüklerse akıp gidiyor zihnimden.

Lise çağında üniversite hayalleri kurarken.

Üniversiteye giderken ise iş hayatını hayal ederken.

Çalışmaya başladığımda ise ne zaman istifa edeceğim konusunda karar veremezken.

İş değiştiriyorum deli gibi ve aralıksız girip de kazandığım banka sınavları ve sayısız mülakat.

Başarılıyım.

Adı başarı ise en yetkin bankalarda güzel pozisyonlar sunuyor bana insan kaynakları bense bir bankadan diğerine geçiyorum ki istifa etmek bende nerede ise hastalık halini almışken.

Âşık olduğumsa aşikar ne de olsa akla zararım:

İthalat ve ihracat dosyaları arasında kayboluyorum ve yazışmalar yabancı ülkelerle bankalarla.

Ama rahat batıyor bana ve en verimli çağımda bu sefer iş hayatına nokta koyup başka bir dünyaya kanat açıyorum.

Sayısalci kimliğimi yok sayıp sözelde de başarılı olduğumu kanıtliyorum da ne mi oluyor?

Zihnimi keşfediyorum.

Kullanmadığım beyin nöronlarımı disipline ediyorum.

Akademik kariyerin yolcusu iken aslında kendimden firar edeceğimi de hesaba katmamışken.

Yüksek lisans diye çıktığım yol derken her şey yeniden son veriyorum ve uzun bir süre soyutluyorum kendimi hayattan derken öğretmenlikte karar kılıp...

Girip çıktığım işlerin ve öğretmenlik yaptığım dershanelerin haddi hesabı yok.

Başarmak adına birçok şeyi.

Başardığım kadar da kendime rest çekip ansızın sonlandırdığım arayışlarım.

Babamı kaybediyoruz bu zaman aralığında ve ben onun gidişinin ardından uzun bir süre toparlanamıyorum.

Tası tarağı toplayıp ayrı bir eve çıkıyorum.

Bir süre her şeyden herkesten soyutlanmışken.

Nihayetinde kendimden de soyutlandığım.

Derken yazmaya başladığım o ilk gün ilk gece: 2012 senesinin sonlarında tanışıklığım kalemle ve işte kendimden firar etmişken sayısız kere kalem sayesinde kendimi kazanıyorum.

Kimliğimse belirsiz, sevgili dostlar:

Hangi kimliğimi üzerime geçireceğimi bilemezken ve bu sefer bazı sıfatlar uçuşuyor havada oysaki ben sıradan bir insanım mademki iş hayatımı da sonlandırdım...

Ev kızı addedilen rütbem.

Bense hiçliğin merkezinde herkes olmaktan uzak.

Kendimi yakınlaşırken kendime tuzak.

Bir renksem gök kuřađı.

Bir ışksam geceyi aydınlık kıldığım.

Kayıp bir mevsimin attığı son nara belki de yapraklarımın döküldüğü ve işte kovuğunda yaşadığım o ağaç ne de olsa ben bir kalem-kakanım...